

دل آنها را پذیرا هستیم و معتقدیم کسی که در جمهوری اسلامی ایران مسئولیت می پذیرد، باید این مسئولیت را برای عمل به وظایف خود بپذیرد و عمل به مسئولیت دولت هم چیزی جز خدمتگزاری مردم نیست، اما واقعیت این است که در کنار همه این فشارها، ناراحتی اصلی ما این است که با وجود همزمانی فشارهایی که در داخل وارد می شود و مسأله تحریم و نیز مسدود شدن حساب ها به دلیل فشارها و این واقعیت که برخلاف کشورهای دیگر نمی توانید به سهولت معامله کنید، دغدغه ما این است که کالاها در کشور گران شده و سفره طبقه متوسط و متوسط به پایین، بویژه حقوق بگیران کوچک شده است. این مسأله ای است که بیش از سایر سختی ها و ناراحتی ها، شخص رئیس جمهوری و مسئولان دیگر دولت را آزرده و ناراحت می کند. خوشحالی ما نیز موقعی است که وقتی دولت تلاش و کار می کند، مردم در رفاه و آسایش و امنیت باشند، سفره هایشان بزرگتر شده و مشکلات معیشتی شان کمتر شود. اینها خواسته و هدف ما است، البته این واقعیت را هم نباید نادیده گرفت که همین حالا در شرایط کرونا، بسیاری از کشورها در برخی اقلام دچار کمبود هستند یا اگر این اقلام وجود دارد، دویا چند ساعت اول روز به پایان می رسد. اما ما در این مدت به هیچ وجه کمبود نداشته ایم، هر چند گرانی داشتیم؛ می خواهم همین جاعرض کنم که ما این گرانی را می فهمیم و می دانیم به مردم فشار می آید. به همین دلیل دولت همه تلاش خود را در داخل کشور و نیز از طریق تعامل با کشورهای دیگر به کار بسته است تا بتواند معیشت و زندگی مردم را آسان تر کند.

■ **شرایط تحریم فعلی و مسدود شدن دارایی ها فشارهای زیادی به کشور وارد کرده، اما با وجود این فشارها کشور اداره می شود، اقلام بهداشتی هست و بیماران کرونایی هم رایگان در مان می شوند. اما در همین شرایط منتقدان می گویند دولت به توان داخلی کشور توجه ندارد یا اینکه دولتمردان را لیسرال می خوانند و می گویند نگاه آنان فقط به غرب است.**

این حرف ها جنبه تبلیغاتی دارد و مردم مابخوبی از اوضاع و شرایط کشور مطلع هستند و واقعیت ها را می دانند. بگذارید در پاسخ به این سؤال، مقایسه ای بکنیم. همین منتقدان در اسفند گذشته به دولت تهمت می زدند و فشار می آوردند که در مسأله کرونا باید عمل کرده، باید کشور را قرنطینه می کرد و همه شهرها را می بست، یا برخی می گفتند باید مردم را در خانه نگه می داشت، باید از نیروی نظامی استفاده می کرد و ایرادهای دیگری از این دست؛ برخی از این رسانه های معاند خارج از کشور هم به این مسائل پرداختند، البته برخی مواقع این رسانه ها شروع می کردند و اینها در داخل ادامه می دادند. اما وقتی که اپیدمی کرونا از ۶-۷ کشور به ۵۰ و بعد ۱۰۰ یا ۱۵۰ کشور سرایت کرد، افکار عمومی ایران توانست یک مقایسه انجام دهد. به این معنی که مردم وضع ایران در مقایسه با کرونا را با کشورهای مانند ایتالیا، فرانسه، اسپانیا و آمریکا مقایسه می کردند و می دیدند با وجود اینکه همه این کشورها با مسأله واحدی به نام ویروس کرونا مواجه هستند و با وجود اینکه تعداد بیمارستان ها و امکانات اقتصادی و درمانی آن کشورها بیشتر است و تحریم هم نیستند، اما تعداد کشته های آنان به مراتب زیاد است. آن هنگام بود که آرام آرام دهان رسانه های خارج از کشور بسته شد و دریافتند که این امر مسأله ای نیست که بتواند بیش از این به آن بپردازند. حتماً به خاطر دارید که چقدر به راهبرد «حفظ جان و حفظ نان» حمله شد. این ها می گفتند اقتصاد تعطیل شود. اما توجه نمی کردند که اگر ۵ یا ۵ میلیون بیکار به کف خیابان می آمدند، ما چه کار می خواستیم بکنیم؟

اگر کارخانه ها تعطیل می شد و تولید در کشور نداشتیم، آن هم در شرایطی که به دلیل تحریم نمی توانستیم چیزی از خارج وارد کنیم، در این صورت چطور می خواستیم زندگی مردم را اداره کنیم؟ همین ها بودند که ایراد می گرفتند. امروز هم بر این باورند که بسیاری از این مسائل شعار انتخاباتی است. ببینید! به باور من، ما در ایران باید دوره مشخصی را برای رقابت های انتخاباتی تعیین کنیم و مثلاً عنوان کنیم که فرصت یک یا دو ماهه مانده به انتخابات را به رقابت های انتخاباتی و سیاسی اختصاص می دهیم، اما پس از آن وقت همه باید صرف اداره کشور شود. اما در کشور ما رقابت های انتخاباتی درست پس از پایان انتخابات آغاز می شود و تا انتخابات بعدی ادامه می یابد و به این ترتیب مقدمات را برای انتخابات بعدی فراهم می کنند؛ همه حرف کسانی که شکست خوردند این است که اگر ما بودیم، بهتر عمل می کردیم. در صورتی که آنان قبلاً در مصدر امور بودند، ممکن است این اسم خاص در رأس

ساخت و سازی که امروز در کشور انجام می شود و به صورت هفتگی از سوی رئیس جمهوری یا وزیر ارستان ها افتتاح می شود، از سوی خارجی ها انجام شده است؟ اگر در دولت نگاه ما به خارج بود، این پروژه ها را تعطیل می کردیم تا خارجی ها ببینند و بسازند! در حالی که از روز اولی که وارد دولت شدیم تحریم بودیم، اما از همان روز هم توسعه و برنامه ریزی خود را آغاز و دنبال کردیم. البته همه زحمات اقدامات توسعه ای و تلاش ها برای آبادی کشور روی دوش دانشمندان، متخصصان و مهندسان داخل کشور بوده است. آنان که ادعا می کنند نگاه ما به خارج است، باید ببینند که وقتی دولت یازدهم کار خود را آغاز کرد، یعنی در سال ۹۲ چند شرکت دانش بنیان در کشور وجود داشت؟ امروز تعداد این شرکت ها بیش از ۱۰۰ برابر شده است. این توسعه ناشی از این بود که نگاه ما به داخل بود؛ در زمینه کشاورزی به عنوان نمونه ای دیگر از توسعه کشور، در شرایط کرونا، اگر ما در تولید محصولات کشاورزی بویژه

ستاد ملی مبارزه با کرونا به دستور رهبر معظم انقلاب با چارچوبی که ایشان مشخص کردند تشکیل شد. ایشان دستور دادند که تصمیمات و مصوبات این ستاد، معادل تصمیمات شورای عالی امنیت ملی است. به باور من، این نگاه بلند ایشان بود که توانست بسیاری از مسائل را که احتمال می رفت در دوره کرونا برای کشور حادث شود حل کرد تشکیل ستاد ملی مبارزه با کرونا، یک نمونه بسیار خوب از حکمرانی است که تجربه کردیم

گندم جهش تولید نداشتیم امروز برای تأمین خوراک کشور با مشکل مواجه بودیم، اما در ۷ سال گذشته، تولید محصولات کشاورزی از ۷۸ میلیون تن به ۱۲۷ میلیون تن رسیده است. یا اگر در این دولت، طرح تحول سلامت اجرا نشده بود و این همه تخت و بیمارستان در سراسر کشور ساخته نشده بود، امروز در مداوای مردم و بیماران کرونایی مشکل داشتیم؛ در مثالی دیگر، اگر در دولت های یازدهم و دوازدهم پهنای باند، شبکه های اجتماعی و آی.سی. تی کشور ۱۵ تا ۳۰ برابر نشده بود، امروز در شرایط کرونایی مردم نمی توانستند به این سادگی از داخل خانه کارهای خود را پیش ببرند، یا همین حالا، چه تعداد از هیات های عزاداری ما از طریق شبکه های اجتماعی با مخاطبان خود ارتباط برقرار می کنند؟ در دوره کرونا، به شرکت های دانش بنیان و به جوانان کشور خود خود دادیم تا توانستیم به شرایطی برسیم که نیازمندی های ما را همین جوان ها تولید

نبوده باشد، اما این فکر و این رسم که بوده است. با علم به این مسأله، بار دیگر می توانیم مقایسه کنیم که امروز ما چه میزان نفت می فروشیم و در ۸ سال قبل از این دولت چقدر نفت فروخته می شد، در آن زمان نفت به چه قیمتی فروخته می شد و امروز به چه قیمتی، آنان چند سد در کشور ساختند، ما چند سد ساختیم، آنان چند نیروگاه ساختند و ما چقدر، آنان چقدر ریل راه آهن در کشور احداث کردند و ما چقدر؟ این ها شاخص هایی است که باید براساس آنها مقایسه صورت بگیرد. من و همه اعضای دولت آمدگی داریم تا در باره همه این شاخص ها بحث کنیم تا مشخص شود امروز با همه کمبودها، کشور چطور اداره می شود. امروز به صورت هفتگی، آقای رئیس جمهوری تعداد زیادی از پروژه های توسعه ای را افتتاح می کنند. این دولت هیچ گاه نگفته است که به دلیل تحریم بودن دست ما بسته است پس توسعه کشور را تعطیل کنیم. آیا توسعه و